



Arrest

nr. 71 972 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Sultanpur te Satkhira District in Bangladesh. In maart 2004 werd u lid van de BNP (Bangladesh Nationalist Party) en in september 2006 kreeg u de functie van publiciteitssecretaris. U had een politiek en persoonlijk probleem met A.B.S.(...), een lid van de Awami League. Op 11 januari 2007 had u een conflict met hem. Er werd een klacht tegen beide partijen neergelegd, maar daar is niets uit verder gekomen. Op 9 juni 2008 werd u opgepakt en valselijk

beschuldigd van illegaal wapenbezit. Eigenlijk was het A.B.S.(...) die wapens verstopt had. U verbleef tot 10 januari 2009 in de gevangenis. Twee dagen later, op 12 januari 2009, kwam de politie opnieuw langs. U wilde een klacht indienen tegen Awami League, omdat ze u ten onrechte lastig vielen en beschuldigden, maar de politie weigerde uw klacht te aanvaarden. Op 14 januari 2009 kwamen leden van Awami League naar uw thuis en uw woonst werd afgebrand uit wraak. A.B.S.(...) diende toen een klacht tegen u in wegens poging tot moord. Op 25 januari 2009 zou er tegen u een arrestatiebevel zijn uitgevaardigd. U kon zich niet verdedigen omdat Awami League aan de macht was. Die dag vluchtte u naar Dhaka en daar verbleef u bij een BNP-leider, I.A.(...), tot 3 juni 2010 wanneer u Bangladesh verliet. U vloog met Qatar Airlines van Dhaka naar Doha. Twee uur later nam u een vlucht naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reed u met de auto naar Brussel. Op 3 juni 2010 kwam u aan in België en op 15 juni 2010 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw nationaliteitsakte en kopieën van documenten van de rechtzaak met betrekking tot wapenbezit.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw asielrelaas. Dit vooreerst op basis van belangrijke tegenstrijdige verklaringen betreffende uw beweerde problemen. Het is niet geloofwaardig dat u van juni 2008 tot januari 2009 in de gevangenis zat (omwille van problemen met de Awami League en A.B.S.(...)) én dat u actief was op de dag van de laatste nationale verkiezingen in Bangladesh in december 2008. Wanneer u het hebt over uw politieke activiteiten, waarover u doorleefd en gedetailleerd kan vertellen, verklaart u dat u meehielp tijdens de verkiezingscampagne. U was actief op de dag van de laatste nationale verkiezingen van 2008 in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 12). U was verantwoordelijk voor de campagne in uw buurt en overtuigde mensen om op BNP (Bangladesh Nationalist Party) te stemmen (zie gehoorverslag CGVS, p. 12), en hoewel u op de dag van de verkiezingen niet stemde, werkte u in het stemkantoor en u fraudeerde met de stemmen. De verkiezingen van 2008 in Bangladesh werden georganiseerd op 29 december (blauwe map, punt 1), dat bevestigt u zelf (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit is tegenstrijdig met uw verklaring dat u tot januari 2009 in de gevangenis zat. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u toch niet werkte tijdens de campagne omdat u in de gevangenis zat op dat moment (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit is tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen die tamelijk gedetailleerd waren. Deze belangrijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen ondermijnt reeds de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaart dat A.B.S.(...) een moordzaak tegen u indiende nadat u vrij kwam uit de gevangenis en dat uw huis toen in brand werd gestoken. Gezien deze gebeurtenissen gelinkt zijn aan de gebeurtenissen die volgens uw verklaring geleid hebben tot uw gevangenschap, die door het CGVS als ongeloofwaardig wordt beschouwd, zijn ook deze verklaringen ongeloofwaardig. U legde in elk geval geen documenten voor die zouden aantonen dat u in de gevangenis zat, evenmin legde u een document neer waaruit zou blijken dat u actief was voor de BNP op de dag van de verkiezingen.

U legt geen enkel document neer dat uw relaas kan staven. U legt enkel een kopie voor van uw nationaliteitsakte, uw geboorteakte en uw rechtzaakdocumenten met betrekking tot de wapenzaak die tegen u liep. Uw nationaliteitsakte en geboorteakte tonen enkel uw identiteit aan, en deze wordt niet in vraag gesteld. Het is wel merkwaardig dat uw familie zomaar uw identiteitsdocumenten kan ophalen bij de lokale overheid die in handen is van Awami League (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), terwijl het net de Awami League is die u vreest. Het is daarbij ook bevreemdend dat uw familie deze documenten kon verkrijgen terwijl er op dat ogenblik volgens uw verklaringen reeds een arrestatiebevel tegen u hangende was, namelijk van 25 januari 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.7). De kopie van de rechtzaakdocumenten hebben gezien de ongeloofwaardigheid van uw gevangenschap weinig waarde. Bovendien is het slechts een kopie en bevat het document geen stempels. Het is merkwaardig dat u geen originele documenten voorlegt, gezien u nog contact hebt met uw familie in Bangladesh en gezien u in Bangladesh reeds een advocaat had (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Ten slotte verwijst het CGVS nog naar informatie waarover het beschikt (blauwe map, punt 2) en waaruit blijkt dat in Bangladesh veelvuldig documenten worden vervalst.

U hebt aldus het CGVS op geen enkele manier weten te overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de lezing van het verzoekschrift leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) af dat verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM en artikel 10 van het EG-verdrag.

Verzoeker brengt ook kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de plicht heeft om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden, dient te steunen op correcte feitenvinding en dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete feiten. Verzoeker haalt verschillende rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State aan om aan te tonen dat de commissaris-generaal gebonden is door de zorgvuldigheidsplicht en wat deze zou inhouden. Verzoeker meent ook dat het zorgvuldigheidsbeginsel het beginsel van evenwichtigheid omvat. Dit beginsel zou doelen op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen.

De Raad meent dat het beginsel van evenwichtigheid eerder deel uitmaakt van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

Het verwijzen naar allerhande rechtspraak en rechtsleer is niet voldoende om aan te tonen dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden hebben. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 augustus 2011 uitgenodigd is geweest voor een gesprek op het Commissariaat-generaal, maar dat verzoeker zich mentaal niet voorbereid voelde voor het gesprek. Verzoeker had een doktersattest bij om dit te staven, en werd opnieuw uitgenodigd en op 16 september 2011 op het Commissariaat-generaal gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bangla machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Verzoeker slaagt er niet in om enige concrete argumenten te geven waarom de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid genomen zou zijn.

Verzoeker stelt verder dat artikel 3 EVRM poneert dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker haalt vervolgens artikel 10 van het EG-Verdrag aan dat de lidstaten verplicht om alle maatregelen geschikt voor de uitoefening van het verdrag te nemen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In het kader van elke asielaanvraag wordt naast het vluchtelingenstatuut ook onderzocht of de aanvrager aanspraak kan maken op de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). *In casu* heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt en kan verzoeker zich hierop ook niet steunen voor het verkrijgen van de subsidiaire bescherming.

Het artikel 10 van het EG-Verdrag stelt:

“De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak.

Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.”

Verzoeker noemt in zijn verzoekschrift geen enkele bepaling waar België als lid van de EU niet aan heeft voldaan waardoor het artikel 10 zou geschonden zijn. Artikel 10 van het EG-Verdrag is dus niet geschonden. Het is trouwens niet aan de Raad om een oordeel te vellen over de wettelijkheid van de Belgische regelgeving.

Verzoeker stelt dat geenszins rekening gehouden wordt met de feitelijke toedracht van het relaas, verzoeker werd zelfs niet in de mogelijkheid gesteld om bepaalde relevante documenten te verschaffen en is van mening dat de commissaris-generaal het geenszins noodzakelijk heeft geacht om de reële situatie te onderzoeken. Hierdoor zou de Belgische bescherming dus niet voldoen aan de Europese maatstaven.

Verzoekers stelling dat hem niet de mogelijkheid gegeven is om bepaalde relevante documenten te verschaffen kan niet bijgetreden worden. Reeds bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken is verzoeker gewezen op het belang van documenten. Tijdens verzoekers eerste interview op het Commissariaat-generaal op 8 augustus 2011 werd hem gevraagd of hij meer documenten zou neerleggen. Verzoeker antwoordde toen dat hij hier een maand of anderhalve maand tijd voor zou nodig hebben (gehoor Commissariaat-generaal van 8 augustus 2011 p. 2). Tijdens verzoekers tweede interview op 16 september 2011 heeft hij nogmaals de mogelijkheid gehad documenten neer te leggen. Ook bij het huidige verzoekschrift in beroep had verzoeker extra documentatie kunnen voegen, maar hij heeft dit nagelaten en kan dus niet dienstig aanvoeren dat hij niet de mogelijkheid zou gekregen hebben documenten neer te leggen.

Verzoeker sluit zijn verzoekschrift af met het geven van de omschrijving van de begrippen “vluchteling” en “subsidiaire bescherming” en te stellen dat hij wegens zijn persoonlijke ervaringen dus geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

De Raad merkt op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot algemene theoretische omschrijvingen. Verzoeker brengt geen enkel concreet argument naar voor waarom hij van mening is dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, en verzoeker blijft hier in gebreke.

Terecht stelt verweerder “dat verzoeker op geen enkele wijze tracht de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Verzoeker beperkt zich louter tot een theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel en de vluchtelingendefinitie en definitie van subsidiaire bescherming. Het geven van een louter theoretische uiteenzetting is evenwel niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers in

concreto te worden aangetoond. Verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoekers verweer is bijgevolg op dat vlak niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing en in het bijzonder de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.”

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS